

Zpravodaj obce Říkovice

OÚ Říkovice
Ročník IX, Číslo 1

červen 2025

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

Jaro je ve své plné kráse, rozkvetlé stromy a keře, jsou předzvěstí léta. A tom je ten pravý čas na příjemné chvíle na dovolených, grilovaček a nabití energie pro další činnosti. Ve svém příspěvku chci připomenout činnost zastupitelstva a místních spolků.

Minulý rok obec s pomocí spolků zorganizovala významnou událost, kdy se v rámci hodů oslavovala první zmínka o naší obci. Obširnější shrnutí průběhu oslav jsme si přečetli v minulém čísle Zpravodaje.

Nyní vás chci seznámit s činností a čísly hospodaření obce. V minulém roce se pracovalo s objemem peněz 11 047 702,- Kč. V oblasti příjmů obec přijala 12 046 014,- Kč a z toho vyplývá, že celkový výsledek hospodaření byl plusový.

Třídenní oslava 750 roků obce stála v celkovém objemu peněz 812 000,- Kč. Mírná dotace z Olomouckého kraje na akci byla 115 000,- Kč. Byly vydány kalendáře s motivy obce, kniha pojednávající o „Dějínách farnosti v Říkovících“. Další položky byly úhrady krojů, hudební produkce, atrakce pro děti i dospělé a výdaje vynaložené na nutné opravy parku.

V minulém roce proběhla rozsáhlá rekonstrukce šaten a společenské místnosti. Ta je prozatím jediným místem pro konání

oslav a voleb. Rozsah prací spočíval ve výměně celého topení, rekonstrukce sociálního zařízení, zateplení budovy, nových dlažeb a bezbariérových chodníků v celkovém objemu 1 725 460 Kč,-. Z toho obec dofinancovala částku 517 639,- Kč a Národní sportovní agentura projekt podpořila částkou 1 207 821 Kč,-.

Přípravné práce pro instalaci fotovoltaiky pro čističku a školu 179 500,- Kč. Vybudovalo se nové veřejné osvětlení chodníku ke hřbitovu za 294 904,- Kč. NACHYSTAL SE PROJEKT NA SBĚRNÉ MÍSTO ZA 55 000,-Kč. Obec též přispívá pro naše spoluobčany se zdravotním postižením a domy se zvláštní péčí částkou 10 000,- Kč.

Je nutné si uvědomit, jak vysoký poplatek platí občan obci za odpad a jaké jsou výdaje na dofinancování této činnosti. Pro přehled uvádím – odvoz papíru, skla, plastů stál 90 840,- Kč, nebezpečný odpad 29 644,- Kč, biologický odpad 45 000,- Kč objemný odpad 74 889,- Kč, směsný komunální odpad 353 000,- Kč, ostatní 3 700,- Kč. Úhrnem se tak za odpad zaplatilo cca 597 400,- Kč.

Naši hasiči vyjeli na pomoc do zaplavené oblasti Jeseníků, kde mimo pracovní činnosti vezli i materiální podporu v hodnotě 32 400,- Kč. Příkládám poděkování ředitele Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje.

Každoroční dotace spolkům, které se v obci starají o kulturní a sportovní akce bylo rozděleno: Tenisový klub 36 000,- Kč, Sbor dobrovolných hasičů 46 000,- Kč, SK Říkovice 106 000,- Kč, myslivecký spolek Olšina 5 000,- Kč.

Závěrem jen chci říct, proběhl finanční audit hospodaření obce s výsledkem „Nebyly zjištěny žádné chyby a nedostatky“. Z řeči čísel chci přejít k té části, jaké výzvy nás čekají v tomto roce – realizace výstavby fotovoltaiky pro úsporu energie, zajištění oploceného sběrného místa, přestavba nekonečného díla „Hostince u Ludvů“ a jiné.

Vám všem spoluobčanům přeji krásné prožití léta a pohodu v práci i osobním životě.

Radomír Možiš, starosta obce

brig. gen. Ing. KAREL KOLÁŘÍK
ředitel Hasičského záchranného sboru Olomouckého kraje
vrchní rada

V Olomouci dne 7. 2. 2025

Vážený pane starosto,

dovolte mi, abych Vám srdečně poděkoval za rychlou, účinnou a operativní pomoc, kterou poskytly jednotky sboru dobrovolných hasičů Vaší obce při záchranných a likvidačních pracích v souvislosti s katastrofálními povodněmi v Olomouckém kraji. Jednalo se o krizovou situaci mimořádného rozsahu s obrovskými škodami a následky pro obyvatelstvo. Z tohoto důvodu si řešení situace vyžadovalo rozsáhlé nasazení sil a prostředků složek integrovaného záchranného systému nejen z Olomouckého kraje, ale postupně téměř ze všech krajů České republiky. Velice si vážím enormního nasazení členů Vaší jednotky při záchranných a likvidačních pracích, jejichž rozsah byl kvůli zkáze způsobené silou horských řek Bělá, Vidnávka, Staříč a Černý potok mimořádný. Požadavky ze strany velení zásahu byly flexibilně vykrývány a bez prodlení plněny.

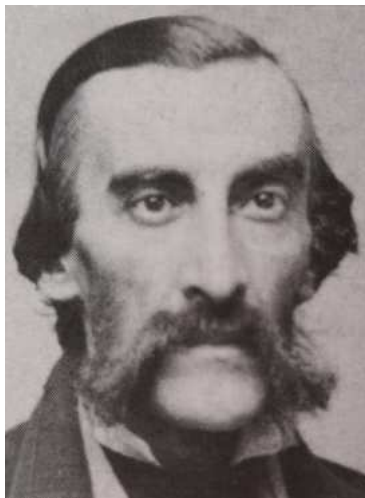
Profesionální přístup, vysoké pracovní nasazení a obětavost Vašich hasičů přispěly k účinné pomoci v zasažených městech a obcích na Jesenicku. Ze strany obyvatelstva byla tato pomoc vnímána velmi pozitivně a byla vynikající prezentací celé hasičské komunity v těchto těžce zkoušených lokalitách.

Velice Vám děkuji za ochotu a flexibilní přístup Vašeho sboru, který přispěl ke zvládnutí této krizové situace. Prosim o předání našeho poděkování všem zasahujícím.

S pozdravem

Petr rytíř Chlumecký

Naposledy jsem čtenářům dal k přečtení medailonek věnovaný poslednímu majiteli místního velkostatku, baronu Johannu Chlumeckém. V tomto čísle bych se vzhledem k výročí 200 let, které letos v březnu uplynuly od jeho narození, rád zaměřil také na zajímavý životní příběh Johannova neméně významného bratra, Petra rytíře Chlumeckého. Ačkoliv Peter Ritter von Chlumecky zemřel již ve věku 37 let, stihl se díky svému talentu a píli zapsat do historie jako významný moravský archivář, právník, politik a historik. Přestože většinu dospělého života působil v Brně, často pobýval i v Říkovicích, kde jeho rodina vlastnila zámek a velkostatek.

Nejstarší syn guberniálního rady Antona Chlumetzkyho a šlechtičny Anny Cozzi se narodil 30. března 1825 v italském Terstu. Mládí prožil v Zadaru a Gorici. Z Rakouského přímoří se v roce 1837 s rodinou přestěhoval do Brna. V jihomoravské metropoli Petr absolvoval gymnázium, načež pokračoval ve studiu práv na univerzitách ve Vídni a v Olomouci. Velmi jej během nich ovlivnil jeho učitel češtiny Alois Vojtěch Šembera, významný jazykovědec a literární historik, který v mladíkovi probudil nadšení pro hlubší studium moravské historie. Během svých studijních cest se Peter von Chlumecky setkal i se slavnými bratry Grimmovými a po absolvování vysoké školy nastoupil na podzim roku 1846 do státní služby.

Postupně byl zaměstnán na krajském úřadě v Brně, na moravském guberniu a na úřadě spravující okres Brno-venkov. V roce 1854 se stal místodržitelským sekretářem a ve svých 34 letech byl jmenován místodržitelským radou v oddělení kultury a školství. V revolučním roce 1848 se po úspěchu ve volbách stal v dubnu poslancem moravského zemského sněmu. Od 1. dubna 1849 zasedal v šestičlenném zemském výboru, kde byl pověřen pozicí ředitele novinářského úřadu. Během 17 let ve státní službě se jako člen nejrůznějších komisí podílel na úpra-

vě domkářských a selských poměrů, zasadil se o zachování olomoucké univerzitní knihovny, o úpravy občanských práv židů a o mnoho dalších společensky prospěšných zákonů. Jedním z jeho nejznámějších vystoupení na Moravském sněmu se stal návrh z 5. dubna 1848, kdy žádal své kolegy poslance o zrovnoprávnění moravského (tedy českého) jazyka s němčinou na moravských školách, úřadech, v církvi a také při soudech. Touto snahou o několik desítek let předběhl svou dobu, protože čeština s němčinou byla na českých a moravských úřadech zrovnoprávněna teprve po Stremayrových a Badeniho jazykových nařízeních v letech 1880 a 1897. V roce 1850 se Petr Chlumecký v Brně oženil s Karoline Fenze, vdovou po brněnském podnikateli Karlu Ignazi Lettmayerovi. O rok později se jim narodil syn Hugo a za dalších pět let i dcera Marie Anna.

Jeho zájem o poznávání minulosti jej v roce 1849 vedl k založení Moravsko-slezské společnosti pro povznesení orby, přírodo- a zeměvědy, přičemž v rámci její

Portrét Petera von Chlumecký. Zdroj: POLLNER, Martin: *Die Freiherren von Chlumecký*, Wien 2008.

historicko-statistické sekce zorganizoval první komplexní soupis listin nacházejících se v moravských městských a obecních archivech. V letech 1851 až 1852 vedl Petr Chlumecký vydávání významných periodik, jakými tehdy byly Moravské noviny a *Brünner Zeitung*.

Významným okamžikem v jeho kariéře historika se stala přednáška o moravském šlechtici Karlu starším ze Žerotína, kterou 28. července 1853 přednesl v historicko-statistické sekci Hospodářské společnosti brněnské. Ve svém referátu přítomným představil žerotínské památky, které získal ze zámku ve

Strop ve sněmovním sálu Stavovského domu v Brně (dnešní Nová radnice), kde do 70. let 19. století zasedal Moravský zemský sněm

této paměťové instituce, s jejíž činností seznámil nejen domácí ale i zahraniční odbornou veřejnost. Dokázal navázat cenné styky se zahraničními archivy, muzei a dalšími institucemi. Do archivní knihovny získal mnohé významné akvizice a dopisoval si s řadou známých vědeckých osobností své doby – např. s Františkem Palackým, moravským historiografem Bedou Dudíkem, Řehořem Volným, Františkem Skopalíkem, Karlem Jaromírem Erbenem, historikem Antonínem Gindelym, s ředitelem vídeňského historického institutu Theodorem Sickelem a mnoha dalšími kolegy nejen z českých zemí a Rakouska ale i z Německa, Francie, Itálie či Belgie. V čele archivu, který se díky jeho zásluze reorganizoval a modernizoval, působil až do své smrti.

Jeho dalším významným počinem byla spolupráce na edičním vydání moravských zemských desk, které tiskem vyšly v roce 1856. Do tzv. zemských desk si domácí šlechta od středověku nechávala zapisovat svá majetková práva a zazname-

středočeských Hořovicích. Později Chlumeckého přednáška vyšla tiskem a předznamenala jeho životní dílo věnované biografii Karla staršího ze Žerotína. Německy psanou 854stránkovou vědecky do dnešních dnů cennou publikaci *Carl von Zierotin und seine Zeit 1564-1615* dokončil v roce 1862. Při psaní této nadčasové práce vycházel i z dokumentů uložených v pařížských, benátských či španělských archivech. V létě roku 1855 byl jmenován ředitelem Moravského stavovského archivu (dnešní Moravský zemský archiv v Brně), kde pracoval až do své smrti. Během svého působení se mu podařilo pozvednout úroveň

návaly se zde také výnosy zemského soudu. Chlumecký se tak spolupodílel na zpřístupnění tohoto velmi cenného historického pramenu vypovídajícího nejen o poměrech šlechty ale i celého Moravského markrabství ve 14. a 15. století. Dle velkolepého plánu chtěl dále jako regesta (vědecká shrnutí) zpracovat a vydat všechny dochované moravské listiny do roku 1620. Z tohoto díla *Regesten der mährischen Archive* se mu však podařilo dokončit pouze první svazek. Během svého krátkého života stihl vypracovat

ještě několik vědeckých publikací a své odborné články posílal do prestižního německého historického časopisu *Historische Zeitschrift*, kde publikovali jeho zprávy o české a moravské historické produkci. Dokázal rovněž přichystat edici Žerotínových listů, která ale tiskem vyšla teprve v roce 1879, tedy 16 let po jeho smrti.

Jak už jsem zmínil v minulém čísle, rodina rytířů Chlumeckých zakoupila panství Říkovice od hrabat Ugartů v roce 1854. Došlo k tomu čtyři roky po velkém požáru, který jsem již také čtenářům přiblížil v jednom z předchozích čísel. Jen

rok po tomto odkoupení vsi se Chlumečtí finančně spolupodíleli na výstavbě první místní kaple a až do vzniku Československa a nuceného odchodu z republiky se několikrát významně zasadili o rozvoj a zvelebení života v Říkovicích. Petr Chlumecký přitom jezdíval z Brna navštěvovat na zámek v Říkovicích své příbuzné. Jeho rodina se s ním ale musela naposledy rozloučit velmi brzy.

Těžce nemocný byl Petr Chlumecký nejpozději v roce 1853, kdy si v dopise příteli stěžoval na přetrvávající nemoc a na fakt, že se musí více šetřit. O deset let později, konkrétně 29. března 1863, tedy den před svými osmatřicátými narozeninami, podlehl plicní tuberkulóze a nervovému vyčerpání. Obrovský zármutek musela snést jeho matka Anna, která navíc o necelý rok později přišla i o svého zesnulého manžela Antona. Do dnešních dnů nám v Říkovicích tuto dobu a šlechticovu památku připomíná nenápadný kříž umístěný před vstupem do bývalého zámeckého parku. Český nápis umístěný dnes na přední straně soklu tohoto kříže zní: *Jakožto památka na rok plný žalu ke cti a slávě Boží, pod Jehož všemohoucí ochranu odporoučí rodinu svou. Tento kříž věnuje Anna z Chlumeckých dne 29. března 1864.* Předčasná smrt Petra Chlumeckého byla ranou také pro moravskou historiografii a pro Moravský zemský archiv. Svou lásku k historické a archivářské práci dobře vyjádřil v dopise z roku 1855, kdy moravskému zemskému výboru napsal: „*Bádání, stejně jako bytí, je věčné...*“.

Miloš Pacek

Použité zdroje:

ADÁMEK, Jiří. *Petr rytíř Chlumecký, archivář, historik a politik*. Adámek, In: 155 let archivnictví v českých zemích : sborník příspěvků z konference uspořádané u příležitosti 155. výročí založení Moravského zemského archivu v Brně ve dnech 31. května - 1. června 1994 / V Brně : Moravský zemský archiv, 1995 s. 97-103.

HÁJEK, Zdeněk — Petr rytíř Chlumecký: k 80. výročí jeho smrti. -hjk-. Lidové noviny. Roč. 51, č. 85, 28. 3. (1943), s. 4.

MALÍŘ, Jiří. *Biografický slovník poslanců moravského zemského sněmu v letech 1861-1918*. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2012. ISBN 978-80-7325-272-4.

POLLNER, Martin: *Die Freiherren von Chlumecky. Dokumentation einer sehr schwierigen Spurensuche*. Eigenverlag Martin Pollner, Wien 2008, ISBN 978-3-9500220-2-5.

WURMOVÁ, Milada. *Petr rytíř Chlumecký – archivář. K 110. výročí jeho smrti*, In: Sborník archivních prací 23, č. 1, Praha: Archivní správa Ministerstva vnitra ČR, s. 192–214.

Chlumeckého kříž na fotografii historika Josefa Dostála z 60. let a v současnosti.

Zdroje: Muzeum Komenského v Přerově, Fond Archiválie, písemnosti a dokumentace dějin školství a kmeniologie, inventární číslo AP 65-675 a archiv autora.

MŠ Říkovice od zimy do léta

Vánoční období je pro děti časem radosti, očekávání a kouzelných okamžiků. Ani letos tomu v naší mateřské škole nebylo jinak. Pedagogický tým připravil pro děti bohatý program, díky kterému si mohly naplno užít atmosféru nejkrásnějších svátků v roce.

Jednou z nejoblíbenějších tradic jsou „Vánoce u stroměčku“. Děti si společně zazpívaly koledy, povídaly si o vánočních zvycích a nechybělo ani slavnostní rozbalování dárečků pod ozdobeným stroměčkem. Ve třídách vládla radost, úsměvy a dětské nadšení, které jsou tím nejkrásnějším dárkem nejen pro učitelky, ale i pro rodiče. K příjemné sváteční atmosféře přispěl i vánoční jarmark. Děti spolu s paní učitelkami vyráběly dekorace, přáníčka i drobné dárečky, které se pak nabízely k prodeji.

V rámci adventního programu nechyběla ani návštěva místního muzea v Říkovicích, kde si děti mohly prohlédnout výstavu zaměřenou na vánoční zvyky našich předků. Tradiční selské stavení, historické ozdoby i výzdoba přenesly malé návštěvníky do doby, kdy se Vánoce slavily v klidu, s úctou k tradici.

Předškoláci se také vydali na exkurzi do vánočně vyzdobeného zámku v Kroměříži, kde se dozvěděli, jak se slavily Vánoce ve šlechtickém prostředí. Krásně zdobené sály, historické ozdoby a živé vyprávění průvodců vtáhlo děti do minulosti.

Další zastávkou byla exkurze do Rymic, kde se děti dozvěděly, jak prožívali Vánoce naši předkové. V chalupách skanzenového typu na ně dýchla atmosféra starých časů – pečení perníčků, ruční výroba ozdob i povídání o lidových zvycích jim přiblížily sváteční atmosféru doby dávno minulé.

Po Vánocích jsme si naplno užili i zimní radovánky. Lednová sněhová nadílka potěšila malé i velké. Děti se vydováděly při stavění sněhuláků, bobování i koulování na školní zahradě a hřišti. Zimní počasí tak poskytlo ideální příležitost ke zdravému pohybu na čerstvém vzduchu.

Velkým zážitkem byla návštěva pojízdného planetária z Brna, které zavítalo do Sokolovny v Bochoři. Děti byly nadšené z promítání noční oblohy, povídání o planetách, hvězdách, vesmíru a animovaného příběhu o setkání ledního medvěda s tučňákem. Inspirací z tohoto dne byl i náš malý pokus ve školce – vyrobili jsme si vlastní polární záři pomocí světla, barev a fantazie. Výsledkem byl nejen vizuálně krásný zážitek, ale i nově probuzená zvědavost dětí o tajemství vesmíru.

Dne 15. února se děti zúčastnily karnevalu Základní školy a Mateřské školy Stará Ves a Říkovice na téma Mimoní konaného. Barevné kostýmy, hudba, soutěže a smích se nesly celým dnem. Atmosféra byla veselá a uvolněná, děti si užily bezstarostné odpoledne plné tance a radosti.

Zimní období nám také umožnilo sportovní aktivity – pravidelně jsme dojížděli na bruslení do Holešova, kde si děti zdokonalovaly své pohybové dovednosti. Pro mnohé to bylo první seznámení s ledem, ale s podporou a trpělivostí se i začátečníci brzy rozbruslili.

Díky všem těmto akcím mohly děti prožít zimu nejen zábavně, ale i smysluplně.

V naší školce věříme, že kultura a umění patří k přirozenému rozvoji dítěte stejně jako pohyb či hra. Pohádky, knihy, divadla a společné zážitky otevírají dětskou představivost, učí empatii a rozvíjejí řeč i fantazii. Proto jsme i v letošním školním roce zařadili řadu kulturních aktivit, na které budou děti jistě dlouho vzpomínat.

Velkou radost dětem udělalo, když se v roli herců představily samy paní učitelky. Nechybělo stínové divadlo „Jak dědeček probudil medvěda“, kde hra světla a stínů vykouzlila kouzelnou atmosféru a doslova rozzářila dětská očička. Veselou podívanou přineslo také loutkové představení „O lakomé kočičce“ a na závěr nás pobavilo i netradiční kramářské divadlo „Broučci na pouti“, které se hrálo v rytmu veršovaného příběhu. Děti se ale nechtěly nechat zahanbit a samy se staly herci! Naši malí umělci si připravili vlastní divadelní představení – „Boudo, budko“ a „Mášenka a medvěd“, které předvedly na oplátku paním učitelkám a nejmladším dětem. Společné nacvičování, převlékání do kostýmů a potlesk diváků byl pro děti obrovským zážitkem a důkazem, že dokážou velké věci.

Za kulturou jsme se ale i vydali do světa. V nedaleké Staré Vsi nás potěšilo milé divadelní představení „Zajíček Jarníček“, které bylo nejen veselé, ale i poučné – a krásně nám zpříjemnilo začátek jara.

Nezapomenutelným zážitkem byla návštěva Moravského divadla v Olomouci, kde jsme zhlédli baletní představení „Tarzan“. Děti byly uchváceny nejen tancem, ale i hudbou, scénou a celkovou atmosférou opravdového divadla. Pro mnohé to byla první návštěva baletu – a rozhodně ne poslední!

Velkou výpravou byla i exkurze do loutkového divadla v Přerově, kterou jsme absolvovali jako celodenní výlet vlakem. Už samotná jízda vlakem byla pro děti dobrodružstvím, které se hned tak neza-

pomíná. V divadle jsme nahlédli i do zákulisí a dozvěděli se, jak se vyrábějí loutky, jak funguje jeviště a jak se připravuje představení. Děti si odvezly spoustu nových zážitků – a možná i sen stát se jednou loutkohercem.

Do kulturní mozaiky krásně zapadla také beseda se spisovatelkou Romanou Suchou, která dětem poutavě přiblížila svět knih, psaní a fantazie. Společně si četli, povídali si o příbězích i o tom, jak vzniká kniha. Beseda byla inspirativní jak pro děti, tak pro dospělé, a opět ukázala, jak důle-

žitou roli hraje čtení v životě malého dítěte. Díky těmto kulturním zážitkům se děti přirozeně učí vnímat krásu, emoce a hodnoty, které nám umění předává.

Jaro v naší školce nepřináší jen slunce a rozkvetlé zahrady, ale i spoustu nových zážitků, aktivit a radostných okamžiků. Děti i paní učitelky se s chutí pustily do poznávání, tvoření i společných projektů, které rozvíjejí dětskou zvědavost a spolupráci. Během celého školního roku se věnujeme přírodě, zvířatům a životnímu prostředí – a právě jaro je pro tato témata jako stvořené. V rámci celoročního projektu Malý detektiv pozorujeme okolní svět a sdílíme své poznatky s mateřskými školami z České republiky i Slovenska. Děti si prostřednictvím fotek, kreseb či krátkých videí

vyměňují zkušenosti, objevují podobnosti i rozdíly a učí se naslouchat a porovnávat svět kolem sebe. Velkým zážitkem byla jarní exkurze za daňky a domácími zvířaty, kde děti mohly zblízka poznat nejen zvířata, ale i práci kolem jejich chovu.

Příjemnou součástí jara byl také úklid zahrádky a školního hřiště

– děti se s radostí zapojily do hrabání a zametání. Učíme se tak, že i malá pomoc má smysl a že o prostředí, ve kterém žijeme, se staráme společně.

Velmi inspirativní byla návštěva pana včelaře přímo u nás ve školce, kde jsme se dozvěděli spoustu zajímavostí ze života včel. Děti si mohly prohlédnout včelařské vybavení a plástve, také měly možnost ochutnat med. V dalších dnech jsme si společně vyrobili pítka pro včely, které jsme umístili na školní zahradě – aby měly včelky v horkých dnech dostatek vody.

Jaro je také časem tvoření. Pravidelně ve školce pracujeme s keramickou hlinou. Tentokrát jsme tvořili dekorace s tématy Velikonoc, jara a svátku matek. Děti si odnesly krásné výrobky, které potěšily doma rodiče nebo zdobí prostory školky. Velký úspěch mělo i jarní tvoření s rodiči přímo v MŠ, kde si mohli malí i velcí společně vyrobit něco pěkného, popovídat si a strávit spolu příjemné odpoledne. Předškoláci se v tomto období intenzivně připravují na nástup do školy. V rámci aktivit zkoušíme, co je čeká v první třídě – čteme, počítáme, rozvíjíme grafomotoriku a navštěvujeme základní školu ve Staré vsi při akci „První třída nanečisto“.

A protože zdraví a pohyb jsou důležité, starší děti se účastnily také kurzu plavání, kde si osvojily základy pohybu ve vodě a posílily svou sebedůvěru. Zajímavým zpestřením byla také beseda s hasiči, kteří nám ukázali svou výbavu, vyprávěli

o své práci a připomněli dětem důležitá pravidla bezpečnosti. Děti si mohly vyzkoušet helmy, hadice a nahlédnout do hasičského auta – což mělo velký úspěch hlavně u kluků, ale i u zvědavých holčiček.

Celé jarní období vyvrcholilo školní besídkou spojenou s Dětským dnem s SDH Říkovice, kde děti vystoupily s pásmem básniček a tanečků pro své rodiče. Nechyběly vlastnoručně vyrobené dárečky pro maminky a samozřejmě velká porce dojetí a potlesku. Následovalo odpoledne plné her, soutěží a radosti. Vše bylo završeno tombolou, kde si každý od-

nesl malou výhru a spoustu zážitků. Jaro v MŠ Říkovice bylo jako rozkvetlá louka – pestré, voňavé, plné smíchu a objevů. Děkuje všem, kteří se na organizaci těchto akcí podíleli, a přejeme všem dětem, rodičům i přátelům školy krásné léto plné dalších dobrodružství.

Anna Bednaříková, Vladka Lažová a Petra Říhová

SDH během jara 2025

Vážení čtenáři, milí Říkovčáci.

Jaro je v plném proudu, po letošní zimě to vypadá, že na stromech dozraje i nějaká ta úroda a mou milou povinností je opět napsat pár informativních řádků o dění v našem sboru. Tak se hezky usadte, osladte si kávičku a přeji vám hezké počteníčko. V prvních řádcích vám preventivně připomínám literu zákona a hrozím pokutami. Nerad bych tento odstavec zrušil, i když jsme na požár komína či nekalé plošné pálení zahradních porostů nevyjížděli velice dlouho. Nechci nic zakřiknout, proto přijměte opět trochu té požární osvěty. Navíc, začátkem jara se mediálně zviditelnila vyhláška zakazující pálení shrabaného mokrého klestí, které může „čmudit sousedům pod nos“. Po právnické stránce je velmi těžké dokazovat, zda jste podpálili suché či čerstvé větve, a kde je ta hranice čmudivosti. Naštěstí to není vyhláška spadající pod Státní požární dozor (a zákon o Požární ochraně), takže ode mne pokutu určitě nečekejte. Tím vás však nechci nabádat k dusivému zamlžení obce, spíše vás pobídnu k využívání kontejnerů na biomasu. Dosti paragrafů, honem k činnosti, událo se toho opět dost a je o čem psát.

Začneme od konce. Koncem minulého roku se do podzimního zpravodaje nedostala zmínka o valné hromadě členů našeho sboru. Ze startu poděkuji fotbalistům za půjčení společenských prostor v šatnách a za vzornou obsluhu od Renči a Terky Zahradníkůvých. Schůze se zúčastnili jak domácí, tak i pozvaní hosté a překvapivě byla nouze o volné židle. Proslovy zazněly v nezkrácené verzi a ozvěnou jim byla pochvalná a děkovaná slova z úst hostů, což nás u srdce zahřálo více než guláš v žaludku. Během schůze byly vybrány příspěvky a pogratalovali jsme těm jubilatům, kterým jsme nestihli potřepat pravicí během roku.

Nemilou událostí, která potkala jednu rodinu a náš sbor, byl věčný odchod našeho člena, kamaráda, bývalého starosty našeho sboru a bývalého starosty naší obce, Ing. Radomíra Hánečky. V prosinci to byl onen jubilant, kterému jsme přáli mnoho zdraví. Zakrátko v únoru jsme mu smutně stáli čestnou stráž na jeho cestě poslední. Za SDH mi dovolte pár vzpomínek. Ač to byla doba před třiceti lety, co vedl sbor, vše klapalo, jak mělo. Akce se pořádaly, my děti jsme závodily a dospělá-

ci se starali o to málo, co ve zbrojnici měli. A s tím málem zvládli i povodně v devadesátém sedmém. Věčná vzpomínka patří těm, kteří tehdy pomáhali a dnes tu již mezi námi nejsou. Když se Radek dostal do čela obecního zastupitelstva, vzdal se svého postu starosty hasičů z důvodu střetu zájmu. Avšak na postu novém nezapomněl, ale také nedal nic zadarmo. Finanční stránka nebyla problém, pokud byla doprovázena rukami přiloženými k dílu. A tak za jeho podpory, tehdejší buxu (přívěs s mašinou a hadicovým příslušenstvím) v hasičárně vystřídalo první říkovské zásahové dopravní vozidlo, Avie. Radek se zasloužil o mnoho, za což mu tam nahoru děkujeme, avšak nechci brát dech psacímu stroji redaktorovi tohoto zpravodaje, neb vím, že mu také věnuje nemálo řádků. Ještě jsme se nevzpamatovali z odchodu jednoho zasloužilého člena a odešel zasloužilý člen druhý. Naši členskou základnu opustil Vašek Koplík. Vašek byl činný ve sboru zejména v době, kdy já jsem ještě nebyl na světě. Od rady starších tak jen vím, že rád pomáhal na společenských akcích a byl členem tehdejšího uskupení zásahové jednotky. Poslední tichou vzpomínkou naši členové tak uctili věčný odchod Vaška na pohřebním rozloučení v Přerově, s překrásným věncem, jak se za náš sbor patří. Haló tam nahoru, Radku a Vašku, držte nám pěsti.

První společenskou akci roku v naší malé vesničce, bylo vodění medvěda za doprovodu živé hudby z Věřovan a procesím rozmarňných masek a převleků. Popeláři, androidi, indiáni - pod dozorem doktora a výpravčího vyrazili na koblížkovy

pochod v devět ráno od bistra. Na tu skladbu masek radost pohledět. Kapelníci z Věrovan se snažili, aby medvěd protančil střevice každé hospodyňce, co otevřela své stavení. Odměnou byly koblížky, jednohubky, chlebičky a proti pocení vypálené zahradní plody. Kdo došel až na konec, zjistil, že je zase na začátku a návdavkem dostal párek, pivo a pochvalu. Za organizaci patří dík Ivetce a Agči a všem maskám, které si přišly zablblnout a užít si jedno sobotní dopoledne.

Druhou společenskou záležitostí byly vepřové hody. Kdo mohl, zapojil ruku při nakupování, loupání, krájení a chystání. Ve čtvrtek jsme navezli kotle, v pátek je naplnili vepřovými surovinami a zatopili. Jedni špilkovali střívká, druzí omývali stoly a zbytek zformoval park do stavu vhodného k sobotnímu prodeji. Řezník Dušan opět přijal výzvu a dorazil chvilku po vytažení vařeného z kotle. Ještě ani nedopil kávu a už mu v rukách létaly nože a z úst pokyny, co, kdo, kam a jak. Dobrá nálada všech se měla k tomu, že do večera ležely na stolech jitrničky, jelítka i tlačanky a v kotlech se vymíchávaly polévky do studena. Počasí nám přálo jak při pátečním maratonu maso-kombinátní výroby, tak i při sobotním prodeji. Ukázněné fronty vašich peněženek zkupovaly nabízený sortiment hladovou rychlostí. Novinkou byly smažené řízky, které nahradily „klobáse od Pytlase“, po kterých byla také poptávka. Nemůžeme vyhovět všem, ruky máme jen jedny. Co jsme neprodali, to jsme si spravedlivě podělili a příště snad vymyslíme zase něco nového, lákavého jak pro oko, tak pro chuťové pohárky.

Ve spolupráci s myslivci proběhla v měsíci dubnu další čistná akce nejen příkop okolo naší vesnice. Skoro jako v tom filmu „sedm statečných“ tak ne o mnoho více dobrovolníků si nasadilo rukavice a s tatrancou a jemně perlivou hanačkou v kapse vyrazilo plnit odpadní pytle. První, nejpočetnější skupina, plenila příkopy směrem na Vlkoš. Myslivecká skupina přijala výzvu od příkop za dráhou. Má skupina zabojovala směrem na Žalkovice. Už už jsem chtěl hlásat úspěchy díky prevenci a výtek ve zpravodaji. Avšak, jak říkají nimrodi, zajíci se počítají až po honě. Těch pytlů jsme nakonec napočítali sedm. Je to méně než jindy, ale je to stále o sedm pytlů více než nula. Darebáci, styďte se, mí spolubojovníci sběrači, vám děkuji za váš čas a ohnutá záda.

Další dobročinnou akcí byla výpomoc naší mateřské školce při sběru starého papíru. Poděkuji zde zejména naší omladině, Jirka Říha, Jirka Jemelka a Ernest Vavrek, kteří pomohli s papírovým sběrem. Snad školka sesbírala natolik, aby měly děti na výlet, třeba do ZOO. A jsem rád, že se nám vlévá nová krev do pracujících paží.

Tento trojlístek se přičinil již při povodních a je vidno, že se nebojí nudné práce, která neobnáší záživné čerpání, či hašení.

Menší rychloakce, takzvaná Preventivně výchovná činnost, byla dojednána jedním telefonátem manžela od jedné pracovnice naší mateřské školky. Prostě, Jirka mi zavolal, zrušil mi páteční dovolenou a naplánoval mi hasičskou ukázkou říkovským dětem ve školce. Na devátou ráno jsem dorazil

do parku s veškerou svou profí výstrojí, plus jeden dýchací přístroj. Přednáška děti zaujala a při odpovědích na mé otázky jsem se dozvěděl i něco z jejich rodinného zázemí, jako třeba u koho trošku hořelo. Ale to je standart na těchto přednáškách, když děti komunikují s hasičem. Jen mám obavy, co prccí sdělují, když na preventivně výchovné akci mluví s policií. Mezitím, co jsem oblékal tetu Peťu do zásahového obleku a dýchacího přístroje, Jirka pod okny školky nacouval s Ronaldkem. Takže po nácviu evakuace si děti venku prohlédly výbavu našeho

vozidla a zatleskaly, že nám to hezky bliká a houká. Nechyběla odměna v podobě omalovánky a já si odjel odkroutit zbytek pátku do kanceláře.

Další společenskou událost bych normálně psal ve spodních odstavcích, které patří činnosti jednotce. Avšak klání v požárním sportu na okrskové soutěži pořádala naše základna, tak ji zařadím sem. Jak jistě tušíte, reprezentace v tomto odvětví sportu nám jde velice od ruky, takže kdo na závodech byl, neprohlopil a odcházel s krásnými prožitky. Sestavit soutěžní družstvo nebyl problém. Problém byl v tom, že nás na to bylo moc. Tak jsme s Jirkou takticky ustoupili a dali přednost, no, jedni říkají těm mladším, já říkám těm, co ještě přelezou tu dvoumetrovou stvůru. Sestavit ženské družstvo byl oříšek, neboť některé naše členky byly daleko na dovolené nebo v práci. Prvotní nápad a vlastně zrod Jiřinky a Radmilky, nastal při myšlence doplnit holky. Prostě Jirka udělá koš a já spoj savic. Do toho se však vložila naše mládež, Jirka a Jirka, na které nezbylo místo v družstvě mužském. Tak jsme Jiřinku a Radmilku dali ještě chvíli k ledu. V poobědovém čase se začaly sjíždět ostatní sbory a lavičky se plnily fanoušky a diváky. Jako první byly na řadě stovky s dvoumetrovkou. Za zmínku stojí to, že ne všichni bariéru překonali. A komiksový spiderman by čubrněl, jak si s překážkou poradil náš Martin Kozáček. A o tom to je. Nemusíte překážku přeskočit jako mistr světa. Hlavně, když ji s vypětím svých sil, pro záchranu toho druhého, přelezete. A Martin lezl, aby zachránil ostatní v týmu, aby na tu věc nemuseli (přelézt musí čtyři ze sedmi). Požární útoky, ve stylu spoj, nasaj, nezakopni a nastříkej, proběhly nad naše očekávání. Zpoza výčepního pultu

jsem klukům záviděl, jak jim to svižně běží a přesně stříká. Inu, mladší kost, síly dost. Naše holky měly jedinou soupeřku, Starou Ves, která se potýkala se stejným problémem, co do počtu členek. Nakonec vyřešeno oboustranným doplněním. Obě družstva pak vystříhla překrásné útoky a naše holky tak ukázaly, že nejsou v jednotce jen tak pro krásu. My, co jsme nesoutěžili a netěšili tak vaše oko, obsluhovali jsme stroje jiné a těšili tak vaše chuťové pohárky. Udírna

a gril jely na plné obrátky, pípa pípala jedno pivo za druhým a hudba s krásným počasím dokreslovaly nádheru jednoho květnového sobotního odpoledne. Fotbalistům opět děkuji za pronájem celého areálu, ne ve všech vesnicích se takové prostory k tomuto účelu najdou. Příští rok budeme své úspěchy obhajovat v Dobřčicích, tak nás přijďte podpořit.

Nejvydařenější akce za posledních X let. Tak bych nazval letošní dětský den. Přípravy začaly mnoho týdnů nazad, kdy Jirka zajistil vystoupení Pomněnky a Rubínky a já ukecával holky na malování na obličej a balonkovou klaunici. V nadcházejícím týdnu nám pak všichni volali, zda to skrze počasí nechceme přeložit. Nechceme. Všechny jsem optimisticky uklidnil, že ty mračna se v pátek unaví a sobota bude slunečná. A byla. V pátek jsme navozili vše potřebné a v sobotu dopoledne nachystali bufet a udírnu. Holky z naší školky vyšňořily podium a rozmístily soutěžní stanoviště. A pak už to šlo jak na drát-

kách. Jiřinka s Radmilkou (Já a Jirka s kokosovým poprsím) jsme přivítali děti a dospělé a poděkovali sponzorům. Pak vystoupení naší školkové mládeže, vystoupení mažoretek zorganizované Katkou Nevřalovou a pak následovaly soutěže, vystoupení Pomněnky a Rubínky. Závěrem tombola, která trvala možná o trochu déle, ale byla zamýšlená s cílem, aby se dostalo na každé dítě. K tomu doplňkový program malování na obličej a balonková klaunice. Pestrý repertoár jídla z udírný, hranolky, lango-

še od Radky Šedové, stejky a hamburgery. Za splnění sedmi stanovišť párek v rohlíku. Nechyběly míchané drinky, i když chyběl hlavní míchač, kterého právě zastoupily Jiřinka a Radmílka, s pomocnou rukou Adélky Vlachové. Jiřinka si k tomu ještě sem tam odskočil(a) k výrobě cukrové vaty, kterou rozdával(a) s úsměvem a zadarmo. V bufetě rychlá a usměvavá obsluha a staroveská výpomoc ve výčepu od rodiny Heryánových. A třešnička na dortu, poník Cukřík naší Agátky, který pouze za kousek trávy nebo lopuch, vozil malé děti po parku. Tohle všechno v jedno odpoledne v jednom parku. V okolí nenajdete, ne na vaše peněženky, ale na vaše děti, více zaměřenou událost. Cca devadesát dětí opouštělo park s úsměvem na tváři, což je pro nás, jako potlesk pro herce v divadle. A přes již tak bolavé nohy, se do půlnoci

podářilo vše uklidit a odnosit, takže v nedělní dopoledne bylo zasloužené leháro. Za tuto akci chci poděkovat všem, kteří se jakkoliv podíleli na jejím chystání, průběhu či úklidu. Opravdu dlouho jsem neviděl toliko spokojených rodičů a nadšených dítek.

A nyní se dostávám k řádkům spodním, patřící naší výjezdovce. Jarní termíny potřebných školení preventistů a velitelů splněny, příští rok to čeká také naše strojníky. Tak snad se pilně našprtí, abych nemusel povolávat zálohy z důchodového režimu. Podzimní školení pilařů a předurčenosti jednotky v ochraně obyvatel popíši v čísle příštím. Tak už jen snad vzpomenout, že nám siréna zahoukala k ostrému výjezdu. Naštěstí to byl požár beze škody, a to uvnitř magacíny u nádraží. Ale i tak si cením naší pohotovosti dorazit k místu zásahu včas a v potřebném počtu. A o co přesně šlo? Dle mého názoru a názoru i velitele drážních hasičů, si někdo z místních v bývalém skladu zřídil trucovnu. Podle počtu různobarevných lahví u objektu je dotyčný pěkný násoska a podle vzniku požáru i neopatrný kuřák, čímž svou skrýš odhalil. Jeden ohořelý trám v podlaze byl zalit trochou vody, celá akce ukončena a čtyři jednotky se mohly vrátit na základnu. Ze slov profíků, však jízda k zásahu nevypadala tak klidně, jak nakonec skončila. Ohlášená adresa Říkovice č.p. 72 napovídala, že hoří drážní objekt s byty, kde bydlí p. Malošíková. Když se nepotvrdil požár na dané adrese, místo oddechu přišel hlubší nádech, neboť další možnou variantou se nabízela vedlejší budova plná drážní technologie, relátek a Bůh ví, čeho všeho. Naštěstí si všimli lehkého kouře z okna magacíny a dýchací přístroje tak mohly zůstat v držáku sedačky.

V posledním odstavci poděkuji všem sponzorům. Zejména trpělivým a štědrým obecním zastupitelům, že nás v těchto společenských událostech stále, hlavně finančně, podporují. Dále patří dík všem příznivcům a fandům a hlavně, pracujícím brigádníkům, že nás stále podporujete a pomáháte. Bez vás by nám to tak hezky nešlo.

A to je vše, přátelé. Takže jako vždy, držte nám palce i pěsti, ať nám to přívane lepší počasí a štěstí. Ohni zmar a v dalším čísle zdar.

Ing. Radomír Vlach, starosta SDH Říkovice

Z činnosti Sportovního klubu

Vážení čtenáři,

tak jako každý půlrok Vás budu na následujících řádcích informovat o událostech, které se v našem Sportovním klubu odehrály v uplynulých měsících a předložím Vám k přečtení přehled proběhlých a chystaných akcí zajišťovaných naším spolkem. A tohle shrnutí musím znovu začít ještě před koncem kalendářního roku 2024.

V sobotu 21. prosince jsme pro místní i přespolní připravili u fotbalových šaten tradiční zabíjačku spojenou s předvánočním jarmarkem. Vedle zabíjačkových specialit a svařáku na přítomné ve stáncích čekaly i bramboráky Peti Zavřela, Pitnerovic vafle či domácí medové výrobky Jirky Říhy. Přítomní ale mohli své blízké potěšit i zakoupením fotbalových šál či výrobků dětí z MŠ. Chci moc poděkovat všem, kteří se na přípravách i samotném jarmarku podíleli. Jmenovat zde budu pány Dušana Pitnera a Jiřího Zavřela, kteří se opět ochotně chopili náročné práce okolo zabíjačky. Hned o tři dny později následoval Vánoční běh, přičemž tentokrát se o Štědrém dni vypravilo na výběh Žalkovice a zpět na pětadvacet nadšených běžců.

Nový kalendářní rok jsme v klubu zahájili výroční schůzí konanou v šatnách 8. ledna 2025. Již v prvním měsíci roku jsme se pak začali v Přerově scházet během tréninků v hale a několikrát jsme si zde šli v komorním počtu i zaběhat. Naopak téměř kompletní (18 kusů!) jsme letos vyrazili na předsezónní soustředění do Roštína. Na závěr zimní přípravy jsme v generálce na hřišti v Říkovicích 16. března porazili v přátelském utkání dorostence přerovské Viktorky.

Den před zahájením jarní části sezóny došlo během sobotní brigády na úklid fotbalového areálu. Upravili jsme branky, na které byly pověšeny nové sítě, a hlavně jsme ve vsi provedli sběr železného šrotu. Velký dík patří panu Říhovi, který nám vypomohl se svým traktorem a vlečkou. Vděční jsme také všem sousedům, kteří nám prostřednictvím železa přispěli. A dalšího dne se již rozjela druhé půle sezóny.

V prvním jarním kole zavítal do Říkovic suverénní lídr soutěže, Hustopeče nad Bečvou. Hosté potvrdili roli favoritů a odvezli od nás všechny tři body po vítězství 1:5. Před dalším zápasem pak zasáhla také nás smutná zpráva o náhlém odchodu našeho bývalého kouče Radka Hrabala. Památku trenéra, který vedl Říkovice tři roky, jsme uctili v Pavlovicích, kde mělo naše mužstvo při nástupu na rukou černé pásky a po domluvě s pořadateli proběhla i symbolická minuta ticha. Vypravili jsme se i na následný trenérův pohřeb konaný v Přerově, kde jsme se s trenérem naposled rozloučili a za celý klub jsme doručili smuteční věnec.

Po těsné prohře v Pavlovicích nás v boji o záchranu čekal v neděli 6. dubna důležitý duel proti Újezdci. Ani tento zápas jsme bohužel nezvládli a po lekci z produktivity zvítězili hosté v poměru 1:4. Těžkou ranou byl i následný odchod kouče Pavla Hoška, který zamířil trénovat o soutěž výš – do Troubek. Tým převzal bývalý trenér mládežnických kategorií 1. FC Viktorie Přerov, Marcel Leitner. A díky zlepšenému výkonu se týmu pod jeho vedením o týden později podařilo vybojovat první jarní bod při venkovním zápase s Běčkem Všechovic. Další bod jsme do tabulky připsali po domácí remíze s Běčkem Brodku. Oba zápasy jsme bohužel nezvládli v penaltovém rozstřelu. První jarní výhru jsme tak slavili až 27. dubna, kdy se podařilo výsledkem 4:1 porazit B-tým Horní Moštěnice. O týden později ale mužstvo bohužel nezvládlo přímý záchranářský duel v Lověšicích, které slavily výhru 4:2. Naši fanoušci se s námi mohli z vítězství radovat ve 21. kole, kdy jsme slavili výhru 5:3 nad Horními Nětčicemi. Šest branek v tomto zápase padlo v bláznivém prvním poločase už do 30. minuty, čtyřmi brankami do sítě Nětčic se blýskl Honza Majárek. V dalších zápasech proti mužstvům ze špice tabulky jsme ale bohužel herně i výsledkově propadli. Nejprve jsme na hřišti Dukly Hranice schytali debakl 11:2 a příliš jsme si reputaci nenapravili ani domácí porážkou 2:9 od Potštátu. Poslední zápas před uzávěrkou tohoto čísla jsme odehráli v Lobodicích 1. června, kde jsme navzdory zlepšenému výkonu a bezbrankovému prvnímu poločasu nakonec padli výsledkem 4:0 pro domácí. Do konce sezóny 2024/2025 nyní zbývají již jen dva zápasy a není jisté, zda tým nacházející se na předposledním místě tabulky na příští sezónu se-

stoupí zpět do Okresní soutěže, nebo zda se potřetí v řadě podaří Okresní přebor v Říkovicích zachránit.

Mnohem více radosti než naše „Áčko“ nám na jaře přinesli naši benjamínci, se kterými jsme se začali pravidelně scházet od počátku dubna. Fotbalovou školičku jsme rozjeli hlavně díky obětavosti Petra Dočkala a Libora Hrabovského, kterým bych zde tímto rád vyjádřil vděk. Největší zadostiučinění ale jistě oba cítí, když vidí radost maloučků pobíhajících po zeleném pažitu. Věřím, že většinu z nich sportování s kamarády bavit nepřestane a že také oba koučové budou mít i nadále chuť

s dětmi pracovat. Budou potřebovat nejen samozřejmou podporu klubu, ale také rodičů. Pokud budou děti docházet i nadále, rádi bychom s nimi přihlásili soutěž.

Jak jistě mnozí víte, náš spolek se vedle sportování zaměřuje i na zajištění kulturního vyžití v naší obci. V sobotu 26. dubna nás proto čekalo tradiční pálení čarodějnic, kdy si na své přišly především přítomné děti. Moc děkujeme všem, kteří na akci dorazili.

A co nás ještě kromě napínavého závěru sezóny čeká? Již za měsíc na místním hřišti uspořádáme turnaj v malé kopané. Tento memoriál již pošesté konaný na počest pana trenéra Jiřího Otáhalíka se uskuteční 28. června. Nejnáročnější akcí, která nás letos čeká, však představují hodové oslavy na konci července. V sobotu 26. července se můžete těšit na večerní hodovou zábavu s kapelou Raider Rock a večerní ohnivou show. Bohatý nedělní odpolední program pak doprovodí skupina Kara. Všechny Vás tímto srdečně zvu a přeji pěkné léto!

Miloš Pacek, předseda SK Říkovice

Kronikářské zápisy o konci druhé světové války v Říkovicích

Letos v květnu si svět připomněl 80 let od ukončení nejstrašnějšího konfliktu svých dějin, od konce druhé světové války. Stojí tak za připomenutí, jak naši předkové prožívali dramatické okamžiky při přechodu fronty, a co Říkovice zažívaly při zprávě o vytouženém příměří. Opět zde přímo ocituji dobové prameny, tedy související pasáže z obecní, školní a farní kroniky.

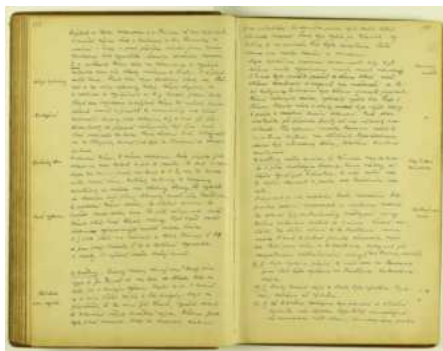
Jak i přímo v obecní kronice poznamenal poválečný kronikář Oldřich Koplík, nebyla tato kronika vedena od roku 1939. Po ustanovení protektorátu Čechu a Morava byla kniha odevzdána na Okresní úřad v Přerově a deponována u Zemského úřadu v Brně. Vrácena do Říkovic byla teprve po skončení války. Celé protektorátní období do ní proto Oldřich Koplík doplnil až zpětně díky zápiskům ředitele místní školy Václava Smolky a svým deníkovým zápiskům.

Obecní kronika, rok 1945

Byl to rok nejpohutější! Nervy všech lidí napjaté již od 1938 roku byly drážděny v tomto roce snad nejvíce. Každý den přinášel nové a nové události. V lednu přichází nařízení o odevzdání lopat, krompáčů pro kopání zákopů. 23. a 24. ledna za tuhé zimy projíždí dráhou transport vězňů z osvětimského koncentračního tábora, neoblečených a hladem zmořených. Vezli chudáky v nekrytých vagonech. Vypravuje se, že mrtvé, zmrzlé vyhazovali jako klády na trať. 25. ledna byla poškozována výbuchem trať mezi Hor. Moštěnicí a Říkovicemi.

29. 1. partyzáni zastřelili v Přestavlkách jistého Zdráhala, protože prý se domnívali, že on zradil bratry Mikuláškovy loni četníkům. 2. února přišla do Říkovic a nocovala tu po domech Todtova organizace, t. j. vojenské pracovní oddíly.

Začátkem února nabylo „dolování“ a krádeže uhlí na zdejším nádraží povážlivého

rázu. Nejen z naší obce, ale z celého okolí chodili lidé na uhlí, které brali z vagónů stojících zde na nádraží. Dne 5. 2. dokonce četnictvo zakročovalo, ale marně. Vše nasvědčuje, že anarchie se rozrůstá, že blízký konec nedá na sebe čekat. A v duši každého snad občana obava, jak překonáme poslední jistě dramatické chvíle války. Že fronta přejde i náš kraj nemáme pochyby. V městech se ržijují protitankové zábrany, ulice jsou překopány hlubokými příkopy a je ponechán pouze nouzový přejezd, který by mohl být kdykoliv zrušen.

Ve škole vánoční svátky byly prodlouženy. Děti potom chodily jen 2x týdně do školy. Práci ve škole brzdily letecké nálety a poplachy až konečně 26. dubna škola definitivně byla zabrána Wehrmachtem. 5. března zrekvirovali Němci 3 koně z Říkovic. 25. března shodila letadla zápalnou bombu u stodoly p. Zavřela. Při náletu letadla střílela. Na Bílou sobotu 31. března večer opět nálet. Několik letadel střílelo z kulometů, shazovalo světelné bomby a v Hor. Moštěnici několik trhavých pum. Jedna z nich demolovala několik domů. Jedna žena byla zabita, 4 osoby zraněny. 15. dubna nařízena policejní hodina na půl 21 h do 5 hodin ráno. 16. dubna zase nálet na okolí. Shozeny bomby v Hulíně a zase v H. Moštěnici, kde zničen jeden domek a několik poškozeno. Zahynula jedna žena. 21. dubna rozdělován cukr, kg 6,50 na osobu. Koncem dubna rozebírali rolníci z okolí zásoby cukru z Chropyňského cukrovaru. Nejdramatičtější období války bylo koncem dubna a začátkem května.

1. května. Tento den rozšířila se poplašná zpráva, že je konec války, že je převrat. Zpráva přišla z Přerova na naše nádraží. Než děla duněla zlověstně dále. Byla to

Hlavní náměstí v Přerově během povstání. Zdroj: Muzeum Komenského v Přerově. Fond Fotografie, filmy, videozáznamy a jiná média. Inv. č. F 14369.

zpráva lichá. Pravda bylo, že vznikla vzpoura v Přerově, která však neměla dlouhého trvání a byla, jak jsme se později dověděli, krutě potlačena. Tento den tak jako v předešlých byli jsme svědky hromadného pochodu a odjezdu německých oddílů přes naši vesnici. Byli tady ubytováni také vojáci ruské národnosti tzv. Vlašovci. Odpoledne hrnuli se Němci do vesnice. V půlhodině byl plný

park německých aut, aby večer nastupovali směrem proti Přerovu. Odpoledne k večeru přijelo osobní auto s kulometem napřed a Němci vyprávěli druhým, jak kde-si zasáhli. To v Hor. Moštěnici proti partyzánů, kteří se ukryli v jednom stavení. Pancéřovou pěstí byl dům ten zasažen a vyhořel. Němci měli pak v parku velkou přehlídku. Když jim přišla zpráva, že Hitler již nežije a že moc převzal admirál Dönitz skládali také přísahu.

2. května. Dunění děl a palbu je slyšet stále zřetelněji od Vyškova, Kojetína a Kroměříže. Opět spousty vozidel projelo naší obcí zvláště dopoledne směrem na Vilkoš.

3. května. Řezivo a kulatina se rozebírala z vagonů na zdejších nádraží. Němečtí vojáci rozprodávají zásoby látek a cukru, které sami uloupili.

4. května. Přišli do naší obce němečtí vojáci označení umrlčími hlavami SS. Na jihu bylo slyšet velké dunění. To byl nálet na Hulín. Nad Kroměřížem stoupal kouř, to hořela zámecká věž a také směrem na Kojetín valil se dým. Tam hořel cukrovar. Lidé skrývali se do sklepů, šalovali okna, časem pozorovali z věže kostela nebo ze sladovny, kde hoří. 5. května. Rozebíraly se praže z vagonů na nádraží.

6. května. Fronta se stále víc a více přibližuje. Mnoho vojska projíždí naší vesnicí a zůstává stát přes noc a den. Kanonáda duní, letecké bomby rachotí. Spánek v noci neklidný. Ty výstřely a noclehy hledající vojáci vyrušují. Jak se zdá, válka vybijí se nakonec jen u nás na Moravě, neboť německé vojsko na jednotlivých bojištích v Itálii, Holandsku a v Dánsku už kapitulovalo. V popředí zájmu všech je konference v San Francisku a povstání v Praze o jehož průběhu neměli jsme zpráv. Elektrárna totiž vypověděla – přerušila – dodávku proudu.

7. května. Postavili Němci děla na záhumence a vypálili několik ran přes střechy směrem k Břestu. V dědině měli tank. Tento den odjel poslední vlak na Přerov a za nám vyhozeny koleje. Němci chystali se k odchodu a vypůjčovali si tj. kradli jízdní kola. Téhož dne odpoledne pozatýkali Němci 41 našich spoluobčanů mužů a jinochů a uzamkli je na půdě nádražní budovy jako rukojmí, aby u nás při přechodu fronty po případě ústupovém boji jim naši lidé nevpadli do boku. Skoro všichni lidé ukřývali se ve sklepech, hodně jich bylo ve sladovně a čekali co bude.

Poslední Němci k večeru odcházeli. Večer přijela jich skupina na kolech a jeli k mostu. K 10 h v noci dojel za nimi posel na koni a o ¾ na 10 v noci zaduněla velká

rána, zatřáslý se domy a kameny rozstříkly se daleko na všechny strany. To vyletěl do vzduchu náš pěkný betonový most přes Moštěnku. A poslední Němci odešli. Po státní silnici to hučelo skoro celou noc. To ještě ustupovali další Němci, kteří také kladli miny. Bylo slyšet další detonace vyhazovaných mostů daleko široko. O ½ 23 h. přišli na nádraží p. Alois Zlámal č. 56 a pan Josef Sládeček č. 18 a zatčené vyprostili z vazby. Ti spěšně odešli každý domů.

Vítání Rudé armády v Horní Moštěnici. Zdroj: SOkA Přerov, Sběrka obrazového a fotografického materiálu SOkA Přerov, č. arch. soub. 1611, inventární č. f8.

8. května. Takový krásný slunný den! Hned ráno vyjel p. Jos. Hovád st. na kole do Břestu, kde se sešel již s ruským vojskem. Vrátil se po 7 hodině a sním přišel voják z čsl. Brigády. Když se přesvědčil, že tu není již Němců, vypálil raketu. K 9 hodině přijelo sovětské vojsko. Rázem jich byla plná vesnice. Lidé se radovali, nabízeli jim pohoštění. Do obecního parku vjela auta, která přivezla lazaret. Škola byla rychle po Němcích vyčištěna a na podlahu tříd byla rozestlána čistá sláma pro ruské raněné a nemocné.

Oslavy vítězství. Zdroj: Album rodiny Možišovi

Byla vyhlášena pracovní povinnost, aby byl zřízen místo vyhozeného mostu most nouzový. K tomu bylo použito pražců a dřeva, které naši občané rozebrali z vagonů na nádraží a také kolejnice. Ve sladovni bylo zřízeno skladiště proviantu. Němci

ustoupili daleko, vyklidili rychle bez boje i Přerov. Dlouho však v okolí bylo slyšet rány z pušek a vzdálené dunění detonací. Naše obec neutrpěla při přechodu fronty až na několik maličkostí. Při vyhození mostu kamení rozbilo sem tam krytinu na střeších. Hasičskému sboru byly ukradeny blůzy, Sokolům zničena knihovna.

9. května došla zpráva, že Německo kapitulovalo i přes Sovětským svazem. Konce války, vítězství byl přijat s jásotem. U nás měli ruští vojáci slavnost v parku na tanečním parketu. Pracovalo se na uvolnění trati, navázání telefonního vedení, upravovalo se elektrické vedení. Na silnici byly ostraňovány nášlapové miny. Naším občanům nestalo se s nimi žádné neštěstí. Na státní silnici k H. Moštěnici mina zabila 2 koně a patrně jednoho německého vojáka. Také jeden občan z H. Moštěnice (cukrář Mir. Stejskal) zahynul při neopatrném odstraňování miny.

10. května. byla vyslána příprěž z naší obce do Boskovic. Jiná část byla vyslána do Prostějova. Autokolona odjela.

11. května. Ruský lazaret odjel a škola byla vyčištěna. Vyučování zahájeno až 17. května.

Obnovený M. N. V. uspořádal v pondělí svatodušní dne 21. května slavnost na oslavu vítězství. Občané se shromáždili u nádraží a za zvuků pochodů odebrali se do parku. V průvodu byla nesena i busta T. G. Masaryka, kterou z pomníku padlých zde v parku zdělal a ukryl 7. 7. 1940 p. Josef Hovád starší. V parku byla busta presidenta Osvoboditele opět vztyčena na pomník. Slavnostní řečník, řídící uč. Smolka vzpomněl těžkých chvil v době okupace a připomněl, že je konec bojů a nastává doba budování. Bude třeba usilovné práce a také svornosti a lásky, aby rány zasazené se zacelily.

Cenné kronikářské zápisy provedl během války také místní farář František Berger.

Farní kronika, rok 1945

Rok 1945 – šestý rok války – začíná všeobecnou nervosou, ale také nedočkavou touhou, aby už byl konec všem válečným hrůzám. Ovšem touha ta je spojena i s obavou, že lítice válečná neušetří ani našeho kraje a naší obec. Lid pociťuje veliký nedostatek šatstva, obuvi a topiva. Mládež, která byla v říši na práci se většinou vrátila a pracuje buď v Protektorátě nebo zůstala už doma. Těžko se o jiných věcech rozepisovat, neboť každé slovo mohlo by míti dalekosáhlé následky.

Lid sáhl k své pomoci až Bohu nemile. Nejen Říkovjané, ale z celého okolí kradli lidé uhlí na nádraží z vlaků veřejně. Nic nepomohly hlídky ani stráž četnická. Šlo všechno s kopce i morálka. A kradli i lidé zámožní, chalupníci i rolníci. Za krádež ani brání uhlí a jiných věcí nepovažovali. Tak zesurověla válka lid! Jak poklesla morálka!

Po boji v Kroměříži a v Břestě (5./5. a 7./5.) osvobozeny i Říkovice bez boje dne 8./5. ráno. Po běhu Moštěnky přijeli na kolech od Žalkovic slovenští vojáci, kteří u kostela byli přivítáni p. Josefem Sládečkem, rolníkem č. 18. Za ½ hodiny přivítali jsme ruské oddíly, jež přijely z Holešovska. Radost byla všeobecná a nesmírná. Německu jsme žehnali katy. Odtáhli z Říkovice – od nádraží pryč večer dne 7/5. o ½ 10 hod. Hrdinsky se vyznamenali, když po 6. hod před večerem sebrali 41 mladíků a mužů, jež schytali ve vesnici a uzamkli je na půdě staniční budovy. Před odchodem vyhodili do vzduchu i most přes Moštěnku. Mladíci a muži byli p. Aloisem Zlámalem č. 56 a p. Jos. Sládečkem osvobozeni a před 11 hod. noční. Němci měli asi hodně strachu, když bezbranné obyvatele uvěznil. Či to byla msta, že museli k Přerovu, Olomouci a dále pro blízkost čs. brigády a ruských vojáků? Asi oboje! Oddechli jsme si po tolikerém utrpení.. Bohu díky!

Naše osvobození bylo vděčně oslaveno v kostele o slavnosti Nanebevstoupení Páně dne 10. května příslušnou promluvou a slavnou mší sv. s „Bože chválíme Tebe“.

Dne 21. května oslaveno naše osvobození průvodem z nádraží do parku. V průvodu vedeno poprsí p. presidenta Masaryka, jež z opatrnosti dne 7. 7. 1940 vyzvedl s pomníku padlých p. Josef Hovad st., železniční zřízenec čís. 115 a u sebe téměř 5 let ukrýval. Slavnostní řeč měl p. řídící Smolka. Poprsí p. presidenta Masaryka umístěno na dřívější místo za Národní hymny. Školní děti zazpívaly několik písní a přednesly vlastenecké básně.

Dne 30. května sloužil slavné requiem s konduktem místní duchovní správce za oběti války. Z Říkovice – díky Bohu – nebylo žádných obětí.

A na závěr ještě dodatek ze školní kroniky, který po válce sepsal řídící učitel zdejší školy Václav Smolka. Ten byl povinen psát školní kroniku i v průběhu německé okupace, avšak na těchto řádcích si kvůli průběžným kontrolám nemohl dovolit jakkoliv vyjadřovat své pocity a omezoval se tak především na suché statistické zápisy dokumentující chod místní školy.

Školní kronika, rok 1945

Pro tuto dobu musela být založena nová kronika, ale období, kdy se již nedalo o poměrech pravdivě psát, nastalo již 15. března 1939 zřízením Protektorátu. Než i období pozorný čtenář kroniky vyčte, jak se český učitel díval na situaci. Oslav „Vůdce“ byly dopodrobna a doslovně vypracovány. Na školách vyvěšovány německé hákové prapory a prapory protektorátní. Školy musely české zápisy odstranit a opatřit nápis dvojjazyčný. Než podařilo se nám uchránit pamětní českou desku u vchodu tím, že byla zabeďněna a na bedněni byl dvojjazyčný nápis. Podobně podařilo se zachránit některé mapy, státní znaky, knihy a obrazy před zničením. Odstranil jsem fotografie žáků z kroniky, protože žáci byli fotografováni před pomníkem pana presidenta T. G. Masaryka, na němž byla jeho busta. Busta jednoho dne zmizela (Ukryl ji pan Josef Hovad st.). Na pomník byl dán místo busty dřevěný kříž. Tedy fotografie by byly nevhodně upozorňovaly a vedly by třeba k pátrání po bustě.

Školní fotografie z roku 1940. Zdroj: Album rodiny Zanáškovi

Okresní p. inspektoři chovali se při visitacích slušně. Zlá však byla 6. února 1943 návštěva a visitace zemského školního inspektora Františka Šády. Byl nespokojen obra-

zem A. Mánesa: Cesta do školy a tak jsme museli tam zavěsit obraz Hitlerův. Dále se mu nelíbila úprava obrazu Heydrichova. („To je paskvil“). V knihovně objevil 2 knihy, které musely do stoupy do Přerova a další následek byl, že naši školu navštívil v tom šk. roce okr. Školní inspektor 8x. Řídící musel předkládat podrobné přípravy z němčiny i ostatních předmětů.

Neoblíbené byly učitelské kursy pro němčinu, žákům němčina a všem sběry. Školský rozhlas se záměrně neposlouchal.

Válka vyčerpávala tělesně i duševně. Zvláště to bylo z jara 1944, kdy ve vesnici propukaly požáry stodol. V blízkých vesnicích Dobřčicích a Staré Vsi se střílelo. Četníci a vojsko pronásledovali bratry Mikulášky. Kriminální policie vyšetřovala v obci vznik požárů.

Než i později jsme žili v napětí, když se objevily pokusy vyhoditi trať do povětří, šířily se pověsti o spuštěných parašutistech, o utečencích zajatcích o různých kouscích partizánských. Jednou odváděl německý voják neznámého člověka na strážnici a tu byl druhým postřelen a oba prchli.

První letecké nálety byly pozdravovány s úsměvem. Později pozorovali lidé je s obavami i úzkostí. Děti utíkaly domů s pláčem. Vyučování beztak již hodně zkrácené uhelnými prázdninami bylo často při náletech přerušováno. V době prázdná chodily si děti do školy pro úkoly.

13. září 1944 spadly na Tršalách 4 těžké letecké bomby. V březnu 1945 bylo vyučováno jen několik půldnů v týdnu. V dubnu vyučovalo se také nepravidelně až konečně 26. dubna Němci školu úplně zabrali. Fronta se blížila, bylo vidět kouře na z., j. i jv., bylo slyšet dunění děl i výbuchy náloží pod mosty. Dodávka elektřiny byla zastavena, vlaky nejezdily. Již bylo slyšet i kulometry.

Konečně se 7. na 8. květen vyklidili Němci za noční tmy Říkovice, když byli uvěznili na nádraží na 40 občanů jako rukojmí. Ráno a dopoledne projížděly vesnicí zástupy Rudé armády. Ve škole a v parku byl ubytován vojenský lazaret. Když byla škola opět vyklizena, začalo 17. května vyučování. 21. května konala se slavnost vítězství. Této slavnosti zúčastnil se již nový místní národní výbor.

Žákyně Sokola Říkovice během oslav osvobození v obecním parku v roce 1945. Zdroj: Album rodiny Zanáškovi

Žáci Sokola Říkovice během oslav osvobození v obecním parku v roce 1945. Zdroj: Album Věry Zavřelové

Rozloučení s Radomírem Hánečkou

Letos 2. února museli blízcí přijmout smutnou zprávu o brzkém odchodu Ing. Radomíra Hánečky. S manželem, tátou, dědou, bratrem, kamarádem, hasičem a též bývalým dlouholetým starostou Říkovic se rodina, přátelé a mnozí sousedé naposledy rozloučili v sobotu 8. února. Zaslouží si však krátkou vzpomínku i na tomto místě.

Do historie naší obce se Radomír Hánečka zapsal velmi významně, když jedenáct let stál v jejím čele. Do té doby věnoval množství svého volného času místnímu Sboru dobrovolných hasičů, kde působil jako jednatel a též jako starosta. V pozici starosty SDH působil i během tragických záplav v roce 1997, kdy se místní hasiči museli potýkat s následky nejničivějších povodní v historii Říkovic. Do obecního zastupitelstva Říkovic byl zvolen ve volbách v roce 1998 a starostou vsi se stal v květnu 1999. Svůj mandát obhájil i ve volbách v letech 2002 a 2006. A za jedenáct let se ze své funkce zasadil o mnohá zkvalitnění života v naší vesnici.

Obecní rozpočet byl po investicích a nutných opravách, které si vyžádalo odstranění škod po ničivých záplavách v roce 1997, značně vyčerpán. Přesto se tehdy díky získaným dotacím podařilo zajistit zbudování nových komunikací v ulicích v „Chaloupkách“, kde se po povodních demolovala trojice záplavami poškozených domů, a také v ulici „k Hradu“. V roce 2000 došlo na opravy chodníků okolo MŠ, na rozšíření a úpravy prostoru před bývalou sladovnou, a též k rekonstrukci této budovy, kde byla zřízena pětice obecních bytů a prostor pro pobočku České pošty. V téměř roce se památkově chráněná socha sv. Jana Nepomuckého přesouvala z remízku u sv. Jána na místo bývalého hřbitova a restaurován byl také kříž sv. Metoděje

před kostelem. Opravy proběhly i na toaletách v MŠ či v klubu Juvena sídlícím tehdy v přízemí bývalého zámku. Rekonstrukce se dočkalo také dětské hřiště v parku a došlo i na položení nových chodníků ze zámkové dlažby na návsí.

V roce 2001 se Říkovice staly zakládajícími členy Dobrovolného sdružení obcí mikroregionu Moštěnka a o rok později schválil Parlament České republiky Říkovcím nový prapor a obecní znak. Během oslav výročí 730 let od první historické zmínky o obci, vyšla v roce 2004 publikace věnovaná dějinám Říkovic, kterou sepsal olomoucký historik David Papajík.

Jako starosta pamatoval Radomír Hánečka také na obecní spolky. Díky podpoře obecního úřadu si mohli místní hasiči ve Varnsdorfu pořídit vlastní Avii, tedy své vůbec první zásahové dopravní vozidlo. Za jeho mandátu byl zakládán tenisový kurt a zřízeno bylo i multifunkční hřiště. Nových oken se dočkaly také fotbalové šatny. Za jeho působení získala obec finanční příspěvky i na opravu střechy Obecní-

ho úřadu a dotace ze Státního fondu životního prostředí a od Olomouckého kraje byly získány i na výstavbu čističky odpadních vod. Po konci v obecním zastupitelstvu byl do odchodu do důchodu zaměstnán ve strojárnách a ve firmě Davaz. Největší radost mu přinášela jeho rodina a hlavně vnoučata. Těžké nemoci podlehl v pětadesáti letech.

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 180 kusů. Vydání: červen 2025, ročník IX., číslo 1.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Radomír Možiš, Miloš Pacek, Radomír Vlach, Anna Bednaříková, Vladka Lažová a Petra Říhová

Autoři fotografií: Jan Dostál, Miloš Pacek, Anna Bednaříková, Radomír Vlach, Petra Říhová, Martina Holá, Natálie Hlobilová, Adéla Vlachová a Tereza Horáková

Tisk: JUTTY group s.r.o.

Další informace: www.rikovice.cz, www.sdhrikovice.cz, www.skrikovice.cz

Kontakty: m.pacek@email.cz rikovice@rikovice.cz